

de nu er Gesandter eller Konsuler, for den Indsats, de har gjort paa det rent politiske Omraade, og det da i første Linie ved hver for sig ved et sindigt og roligt Arbejde, ved en rigtig og værdig Optræden at skaffe sig den personlige politiske Kredit, uden hvilken Fremmen af vore Anliggender ikke vilde kunne være opnaaet i det Omfang, det kan siges at være sket til Gavn for vort Samfund som Helhed.

Forsvarsministeren (L. Rasmussen):

Under den forløbne Del af Finanslovdebatten er der ikke fra nogen Side blevet rettet Spørgsmaal til mig, men der er af et Par ærede Medlemmer blevet rettet en Kritik mod den Nedskæring, der har fundet Sted af de militære Budgetter. Da vi jo, naar Finanslovdebatten er sluttet, vil faa det Lovforslag til første Behandling, som jeg har fremsat om ekstraordinær Nedsættelse af Militærudgifterne, vil jeg vente med at gøre mine Bemærkninger, indtil denne første Behandling finder Sted.

Ministeren for offentlige Arbejder (Fris-Skotte): Saa vel det radikale Venstres som Venstres Ordførere, de ærede Medlemmer Hr. Rode og Hr. N. Neergaard, har udtalt, at man ikke kan forlange Statsbanernes Kapital forrentet i en Krisetid, og heri er jeg ikke uenig med de Herrer. Jeg har selv set bort fra Forrentning for Tiden, for saa vidt som jeg ikke har foreslaaet at gaa til Takstforhøjelser, som muligvis ogsaa under de nuværende Forhold kunde have medført Balance, altsaa Forrentning.

Statsbanerne gav, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard udtalte, 29 Mill. Kr.s Underskud i 1925—26, hvilket er 9 Mill. Kr.s Underskud bortset fra Forrentningen. For 1926—27 er der budgetteret 12½ Mill. Kr.s Underskud, men som Finansministeren udtalte forleden, og som jeg i øvrigt udtalte i min Redegørelse for Regeringens Takstpolitik i Sommer: Dette Underskud holder sikkert ikke. Jeg tør efter de forløbne 6 Maaneders Regnskaber neppe regne med, at der i Aar bliver noget til Forrentning af Kapitalen. For 1927—28 har jeg paa Grundlag af samme Person- og Godsindtægter, som der var i 1925—26 — og andet havde jeg jo ikke at gaa efter, da Budgettet i Sommer blev udarbejdet —, regnet med et Underskud paa 13½ Mill. Kr.; men indeværende Finansaars 6 første Maaneder viser en Svigten i Transportmængden sammenlignet med 1925—26 paa ca. 6 Mill. Kr., og dette i Forbindelse med de

usikre Kulpriser for det kommende Aar gør, at Underskuddet sikkert maa revideres ved anden eller tredje Behandling, inden Finansloven forlader Rigsdagen. De Herrer's Forhaandsrenoncering paa Forrentning af Statsbanernes Kapital i denne Krisetid kan jeg derfor kun være taknemmelig for. Der bliver, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ogsaa var paa det rene med, neppe Tale om Forrentning, før Krisen er ovre.

Det ærede Medlem Hr. Rode karakteriserede Trafikministerens Takstpolitik som tøvende, uden Mod, uden Linie, uensartet. Det er haarde Ord, og hvis de havde været rigtige, vilde jeg selvfølgelig have taget mig dem nær. Min Politik er den, at Taksterne skal nedad, dog kun til det Punkt, hvor de bør ligge for under kommende normale Forhold med normal Trafik at give Mulighed for Virksomhedernes Forrentning. Kommer man afgørende under dette Punkt, er man ude i vedvarende Underskud.

Det ærede Medlem Hr. Rode kaldte Postvæsenets Takstpolitik kraftig, fordi Postvæsenet har kunnet gennemføre Nedsættelser til et større Beløb, medens han kalder Banernes tøvende, nølende og uklar, fordi Nedsættelserne her har omfattet mindre Beløb. Det er meget overfladisk baade set og sagt. Den førte Takstpolitik er nemlig for begge Virksomheder ganske ensartet, men det maa jo ikke glemmes, at Postvæsenet under disse Forhold har den Fordel, at $\frac{4}{5}$ af dets Forsendelser er Statsmonopol. Der er ingen andre end Postvæsenet, der har Ret til erhvervsmaessig Befordring af Breve, Brevkort o. lign. Det er alene Pakkeforsendelsen og Aviser, der er udenfor Monopolet og Genstand for Konkurrence fra privat Side. Statsbanerne derimod er paa intet Punkt monopoliseret, de har Konkurrencen lige ind paa Livet for alle Forsendelsers Vedkommende, ad Landevej og Søvej, med alle de for et Øland og Lavland som Danmark naturlige Betingelser for en saadan Konkurrence.

Derfor har Postvæsenet kun mærket i sine Indtægter den almindelige Forretningsdepression, som selvfølgelig har været mærkbar nok, medens Jernbanerne baade har mærket denne — Depressionen — og endvidere Konkurrencen fra de andre Befordringsmidler, som selvfølgelig ikke er mindre paagaende i en vareknapp Tid.

Hertil kommer, at Postvæsenet kun har en relativt lille Anlægs- og Driftskapital, ca. 17 Mill. Kr., at forrente mod Statsbanernes 418 Mill. Kr., saaledes at Postvæsenets Rentebyrde kun udgør 847 000 Kr.